

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Ἡ Σημαία τῆς Α.Ε.Ν. Χίου κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 2023).

Τεύχος 72ον ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ

ΧΙΟΣ

Τέλεισις Θείας Λειτουργίας Ἁγίου Μάρκου
εἰς τόν Ἱ.Ν. Ἁγ. Μάρκου Βροντάδου (30.09.23).

«Μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός»:
Ἱ.Ν. Ἁγ. Λουκά Βαρβασίου (18.10.23).

Αριθμ. Πρωτ. 496

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τιμιώτατοι ἄδελφοί Ἱεράρχαι καί προσφιλέστατα τέκνα ἐν
Κυρίῳ,

Εὐδοκία τοῦ Ἀρχηγοῦ καί Τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν,
εἰσερχόμεθα σήμερον εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος καί
ἐορτάζομεν ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις, διά τριακοστήν πέμπτην φοράν,
τὴν Ἡμέραν προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Χαιρόμεθα διά τὴν ἀπήχησιν τῶν οικολογικῶν πρωτοβουλιῶν
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὄχι μόνον εἰς τόν χριστιανικόν
κόσμον, ἀλλὰ καί εἰς ἄλλας θρησκείας, εἰς κοινοβούλια καί
πολιτικούς, εἰς τόν χώρον τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν, τῆς ἐπιστήμης,
τῶν οικολογικῶν κινήματων καί τῆς νεολαίας. Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ
οικολογική κρίσις, ὡς παγκόσμιον πρόβλημα, μόνον μέ παγκόσμιον
εὐαίσθητοποίησιν καί κινητοποίησιν δύναται νά ἀντιμετωπισθῇ.

Ἐκφράζομεν ἐπίσης τὴν ἱκανοποίησιν μας, ἐπειδή ἔχει
ὀριστικῶς κατανοηθῆ ἡ ἄμεσος συνάφεια οικολογικῶν καί
κοινωνικῶν προβλημάτων, καί δὴ τό γεγονός ὅτι ἡ καταστροφή τοῦ
φυσικοῦ περιβάλλοντος θίγει πρωτίστως τοὺς πτωχοὺς τῆς γῆς. Ὁ
συνδυασμός περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν δράσεων ἀποτελεῖ
ἐλπίδα διά τό μέλλον, ἐφ' ὅσον μόνον τότε ὑπάρχει βιώσιμος
ἀνάπτυξις καί πρόοδος, ὅταν μεριμνῶμεν συγχρόνως διά τὴν
ἀκεραιότητα τῆς δημιουργίας καί τὴν προστασίαν τῆς ἀξιοπρεπείας
καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Είναι χαρακτηριστικόν, ὅτι τονίζεται σήμερον ἡ ἀναγκαιότης μιᾶς «οἰκολογικῆς διευρύνσεως» τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Γίνεται μάλιστα λόγος περὶ «τετάρτης γενεᾶς» δικαιωμάτων, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀτομικῶν καὶ πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτισμικῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων ἀλληλεγγύης, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν περιβαλλοντικῶν προϋποθέσεων των. Ὁ ἀγὼν διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι δυνατόν νά ἀγνοήσῃ τό γεγονός ὅτι αὐτά ἀπειλοῦνται ὑπό τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς, ὑπό τῆς ἐλλείψεως ποσίμου ὕδατος, εὐφόρου ἐδάφους καὶ καθαρᾶς ἀτμοσφαιρας, καὶ γενικώτερον ὑπό τῆς «περιβαλλοντικῆς ὑποβαθμίσεως». Αἱ ἐπιπτώσεις τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως ὀφείλουν νά ἀντιμετωπίζωνται ἐξόχως εἰς τό ἐπίπεδον τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι αὐτονόητον ὅτι αὐτά, εἰς ὅλας των τὰς πτυχάς καὶ διαστάσεις, ἀποτελοῦν ἀδιάσπαστον ἐνότητα καὶ ὅτι ἡ προστασία των εἶναι ἀδιαίρετος.

Εἰς αὐτὴν τὴν συνάφειαν ἀνήκει καὶ ἡ ἀντιμετώπισις τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα προεκάλεσεν ἡ ἐπίθεσις τῆς Ρωσσίας κατὰ τῆς Οὐκρανίας καὶ συνδέονται μέ φοβερὰς οἰκολογικὰς καταστροφάς. Κάθε πολεμικὴ ἐνέργεια εἶναι καὶ πόλεμος κατὰ τῆς κτίσεως, εἶναι μία σοβαρωτάτη ἀπειλή κατὰ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ρύπανσις τῆς ἀτμοσφαιρας, τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμοὺς, ὁ κίνδυνος πυρηνικοῦ ὀλοκαυτώματος, ἀπελευθερώσεως ἐπικινδύνου ἀκτινοβολίας ἀπὸ τοὺς πυρηνικοὺς σταθμοὺς παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας, ἡ καρκινογόνος σκόνῃ τῶν βομβαρδισμένων κτιρίων, ἡ καταστροφή τῶν δασῶν καὶ ἡ ἀχρηστευσις καλλιεργησίμων ἀγροτικῶν ἐκτάσεων, ὅλα αὐτά μαρτυροῦν ὅτι ὁ λαὸς καὶ τό οἰκοσύστημα τῆς Οὐκρανίας ὑπέστησαν καὶ συνεχίζουν νά ὑφίστανται ἀνυπολογίστους ἀπωλείας. Ἐπαναλαμβάνομεν γεγονυῖα τῆ φωνῆ: Νά τερματισθῇ ἀμέσως ὁ πόλεμος καὶ νά ἀρχίσῃ ὁ εἰλικρινῆς διάλογος.

Ἐνώπιον ὄλων αὐτῶν τῶν προκλήσεων, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία συνεχίζει τόν ἀγῶνα της ὑπέρ τῆς ἀκεραιότητος τῆς δημιουργίας, ἐν ἐπιγνώσει ὅτι ἡ μέριμνά της διά τό φυσικόν περιβάλλον δέν εἶναι μία πρόσθετος δρᾶσις εἰς τήν ζωήν της, ἀλλά οὐσιαστική ἔκφρασις καί πραγμάτωσις αὐτῆς, ὡς προέκτασις τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἰς ὄλας τάς μορφάς καί διαστάσεις τῆς καλῆς μαρτυρίας της ἐν τῷ κόσμῳ. Αὐτή ὑπῆρξε καί ἡ τιμαλφεστάτη παρακαταθήκη τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς οικολογικῆς θεολογίας μακαριστοῦ Μητροπολίτου Περγάμου Ἰωάννου. Τιμῶντες τήν μεγάλην προσφοράν του, κατακλείομεν τό παρόν Πατριαρχικόν Μήνυμα ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Ἰνδίκτου μέ ὅσα ἔγραψε περί τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὡς ὀλισθητικῆς ἀπαντήσεως εἰς τά σύγχρονα περιβαλλοντικά προβλήματα: «Στή Θεία Λειτουργία ὁ φυσικός καί ὑλικός κόσμος καί ὄλες οἱ αἰσθήσεις μετέχουν σέ μία ἐνότητα ἀδιάσπαστη. Δέν ὑπάρχει ἀντίθεση μεταξύ ὑποκειμένου καί ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος, δέν ὑπάρχει ἡ κατακτητική στάση τοῦ ἀνθρώπινου λόγου ἀπέναντι στόν κόσμο πού τόν περιβάλλει. Ὁ κόσμος δέν κεῖται ἔναντι, δέν (εἶναι) ἀντικείμενον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά προσλαμβάνεται καί κοινωνεῖται. Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ὄχι μόνο ἔνωσή μας μέ τόν Θεό καί τούς ἄλλους, ἀλλά καί πρόσληψη τροφῆς, ἀποδοχή καί καταξίωση τοῦ φυσικοῦ μας περιβάλλοντος, ἐνσωμάτωση τῆς ὕλης καί ὄχι χρήση τῆς ὕλης. Ἡ ἱερότητα πού συνοδεύει αὐτή τήν στάση, τό θεῖο ρίγος πού διαπερνᾷ αὐτή τήν σχέση, εἶναι ὁ ἀντίποδας τῆς Τεχνολογίας καί ἡ ἀπάντηση στό οικολογικό μας πρόβλημα. Ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι καί γι' αὐτόν τόν λόγο ὅ,τι καλύτερο ἔχει νά προσφέρῃ ἡ Ὁρθοδοξία στόν σύγχρονο κόσμο».

Εὐλογημένον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ!

Ἰβγκ' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

- ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ -

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Γεωργίου Γενναδίου 14 - 115 21, Αθήναι
Τηλ. 210-7272.204, Fax 210-7272.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

Πρωτ. 90

ΑΡΙΘ.

Διεκπ. 1946

ΑΘΗΝΗΣ ΤΗ. 6^η Σεπτεμβρίου 2023

Πρός
τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Χίου, Ψαρών και Οίνουσιων κ. Μάρκον
Είς Χίον

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ.

Συνοδικῆ Ἀποφάσει, ληφθεῖσα ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 5^{ης} μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ.ε., καὶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1/1/1.2023 ὑμετέρου ἐγγράφου, περὶ ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πλάτωνος, Ἐπισκόπου Χίου καὶ πάντων τῶν σὺν αὐτῷ Νεομαρτύρων», ποιηθεῖσης ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι, κατόπιν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28/11.7.2023 εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, ἐγκρίνεται ἡ ὡς εἴρηται Ἱερὰ Ἀκολουθία ὡς καλῶς ἔχουσα ἵνα ψάλληται ἐπ' ἐκκλησίαις, καθ' ὅσον οὐδέν τὸ ἀπᾶλλον πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ.

Ὅθεν, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὡς κατὰ τὴν τάξιν ὑποβάλητε πέντε (5) ἀντίτυπα τῆς ἐκδοθησομένης ἀνωτέρω Ἀκολουθίας διὰ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου.

Ἐπὶ δέ τοῦτοις, κατασπαζόμενοι τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

Ἀθήνα, Σεπτεμβρίου 6, 2023

Ὁ Αρχιεπίσκοπος

Ἰεροσολύμων

† Ὁ Ωρεῶν Φιλόθεος

Κοινοποιήσις:

Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν
Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου
Παφ' ἡμῶν

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΚΑΥΧΗΣΙΣ

« Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι
εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου».

τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου
Θεσσαλονίκης κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

Ὁ Απόστολος Παῦλος ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Γαλάτας. Ἴδετε, λέγει, μέ πόσον μεγάλα γράμματα σᾶς ἔγγραψα μέ τό ἴδιο μου τό χέρι. Ὅσοι θέλουν νά εὐπροσωπήσουν καί νά ἀρέσουν εἰς ἀνθρώπους διά πράγματα, πού ἀναφέρονται εἰς τήν σάρκα, αὐτοί σᾶς παρακινοῦν καί σᾶς παραπείθουν νά περιτέμνεσθε, μόνον καί μόνον διά νά μή καταδιώκωνται ἀπό τοὺς Ἰουδαίους διά τό περί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ κήρυγμα. Ὅτι δέ δι' αὐτό καί μόνον σᾶς ἀναγκάζουν νά περιτέμνεσθε, ἀποδεικνύεται ἀπό τό ὅτι οὐδέ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι περιτέμνονται, φυλάττουν τάς τελετουργικάς διατάξεις τοῦ νόμου, τάς καθάρσεις δηλαδή καί τάς ζωοθυσίας. Ἀλλά θέλουν σεῖς νά περιτέμνεσθε διά νά καυχηθῶν διά τήν ἰδικήν σας σάρκα, ὅτι δηλαδή σᾶς ἔπεισαν νά δεχθῆτε τήν περιτομήν. Ἐγώ ὁμως δέν κινοῦμαι ἀπό τέτοια ἀμαρτωλά ἐλατήρια. Μή γένοιτο ποτέ ἐγώ νά καυχηθῶ διά τίποτε ἄλλο παρά διά τό ὅτι δι' ἐμέ ἔλαβε δούλου μορφήν καί ἐσταυρώθη διά τήν σωτηρίαν μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνον καύχημά μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος, διά τῆς πίστεως δέ εἰς τόν θάνατον αὐτόν ἔχει νεκρωθῆ καί ἔχει χάσει τήν δύναμίν τού ὡς πρὸς ἐμέ ὁ κόσμος. Ἀλλά καί ἐγώ ἔχω νεκρωθῆ ὡς πρὸς τόν κόσμον. Εἰς τήν μετά τοῦ Κυρίου ἔνωσιν καί κοινωνίαν οὔτε ἡ περιτομή οὔτε ἡ ἀκροβυστία ἔχουν καμμίαν ἀξίαν, ἀλλ' ἰσχύει νέα κτίσις καί δημιουργία, δηλαδή ἡ ἀναγέννησις, πού δίδεται εἰς κάθε πιστόν δυνάμει τῆς ἀπολυτρωτικῆς θυσίας τοῦ σταυροῦ. Αὐτά τά βαρυσήμαντα γράφει ὁ θεῖος Απόστολος. Ἄς τά προσέξωμεν.

Ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Κυρίου

Οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκουν πολλές ἀφορμάς διὰ νά καυχῶνται εἰς τήν ζωὴν των. Ἄλλοι ὑπολογίζουν τὰ πλούτη των, ἄλλοι μετροῦν τήν δύναμιν των, ἄλλοι θαυμάζουν τήν δόξαν των, ἄλλοι ἀπολαμβάνουν τήν ὑψηλὴν θέσιν των εἰς τήν κοινωνίαν, ἄλλοι ἀποκοτοῦν πιστοὺς ὀπαδοὺς, ἄλλοι ἔχουν κοσμικά χαρίσματα· καὶ ὅλοι αὐτοὶ ὁ καθένας διὰ τό ἀπόκτημά του, καυχῶνται καὶ ὑπερηφανεύονται. Λησμονοῦν πόσον μάταια καὶ ἐφήμερα εἶναι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καὶ πόσον ἐπιζήμια διὰ τήν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν δέν ἀντιμετωπίζονται ὡς δῶρα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς μέσα διὰ τήν δόξαν τὴν ἰδικὴν Του.

Ὁ Απόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος εἶχε χαρίσματα διὰ νά καυχᾶται, παρεμέριζε τὰ πάντα, καὶ μόνον καύχημά του εἶχε τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ὑπέστη δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ δι' αὐτόν. Ἡ τόση ἀγάπη τοῦ Σωτῆρος καὶ ὁ θάνατός Του διὰ τήν σωτηρίαν παντός ἀνθρώπου ἦτο ἡ μόνη χαρὰ καὶ τό μόνον καύχημα τοῦ Παύλου. Δέν ἐκαυχᾶτο διὰ πράγματα μάταια, οὐδέ ἐπεζήτει τήν δόξαν τοῦ κόσμου, διότι ἦτο ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε τέτοιου εἶδους ματαιότητα. Ὁ Απόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀληθινὸς Χριστιανός, δι' ἓνα πρᾶγμα καυχᾶται, ὅτι εἶναι ὀπαδός καὶ πιστὸς μαθητὴς Ἐκείνου πού ἀπέθανε καρφωμένος εἰς τὸν σταυρόν, ὅτι πιστεύει πῶς μέ ἓναν τέτιον ἀτιμωτικὸν καὶ σκληρόν θάνατον ἐσώθη ὁ κόσμος, ὅτι τέλος καὶ αὐτός μέ τὸν ἴδιον τρόπον, μέ ὄργανον καὶ ὄπλον τὸν σταυρόν κερδίζει τήν σωτηρίαν του, οἰκειοποιεῖται, δηλαδὴ κάμνει ἰδικόν του, τό ἔργον τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ καύχησις τῶν Ἁγίων.

Ἐάν λοιπόν καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν χαρίσματα, «μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ μας τότε μόνον παίρνει ἀξίαν καὶ καθίσταται πράγματι εὐτυχής, ὅταν ἔχη ὡς κέντρον τῆς τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ Κυρίου. Τί ὑπάρχει ὠραιότερον ἀπὸ αὐτὴν τήν κοινωνίαν μέ τό ἀσύλληπτον μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν καθένα μας προσωπικῶς. Ὅλαι αἱ χαραὶ καὶ αἱ δοκιμασίαι τῆς παρούσης ζωῆς ἐξαφανίζονται ἐμπρὸς εἰς τήν πνευματικὴν τέρψιν, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τὸν πιστόν ὁ Ἐσταυρωμένος τοῦ Γολγοθᾶ. Πῶς εἶναι δυνατόν διὰ τοὺς πραγματικὸς Χριστιανούς νά μὴ εἶναι πρῶτον καύχημά των ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου;

Ἡ θέσις μας ἔναντι τοῦ κόσμου

Διά τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγει ὁ θεῖος Απόστολος, εἶναι σταυρωμένος δι' ἐμέ ὁ κόσμος καί ἐγώ σταυρωμένος διά τόν κόσμον. Τί ἐννοεῖ, ὅταν λέγη κόσμον; Πᾶν ὅτι μέσα εἰς τήν ἀνθρωπίνην ζωήν, εἴτε πρόσωπον εἴτε πράγμα, ἀποτελεῖ ἁμαρτίαν. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ζοῦν μακράν τοῦ πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅσοι δηλ. κινοῦνται μέσα εἰς τήν ματαιότητα καί τήν ἀχαλίνωτον ζωήν, αἱ ἁμαρτωλαί ἐπιθυμίαι, οἱ πειρασμοί τοῦ κόσμου, αἱ ἐφάρματοι ἀπολαύσεις, ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου, πού ἀποτελοῦν τήν ἁμαρτίαν ἔχουν καταργηθῆ διά τόν Απόστολον. Δέν ἔζη ὁ κόσμος ἐντός τοῦ Παύλου, ἀλλά μόνον ὁ Χριστός. Καί αὐτός δέν ἔζη διά τόν κόσμον, καί δέν ἐζήτηε νά ἀπολαύσῃ τίποτε ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἔζη μόνον καί μόνον διά τόν Σωτῆρα Χριστόν. Ὅλα τά φρονήματα καί αἱ ἐπιθυμίαι καί οἱ λόγοι καί αἱ πράξεις τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου ἐνεπνέοντο ἀπό τήν πίστιν πρὸς τόν Χριστόν καί ἀπέβλεπον εἰς τό νά εὐαρεστήσουν ἐνώπιόν Του. Καί ὄλην αὐτήν τήν ἀνακαίνισιν τήν ὤφειλεν εἰς τόν σταυρικόν θάνατον τοῦ Σωτῆρος ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέρρευσε καί ἀπορρέει χάρις καί δύναμις ἰσχυρά, ἀνακαινίζουσα καί ἐξαγιαζούσα τήν ψυχὴν τοῦ Χριστιανοῦ.

Ἀλλά ἡ νέκρωσις τοῦ φρονήματος τοῦ κόσμου καί τῆς ἁμαρτίας εἶναι χρέος δι' ὅλους μας. Καλούμεθα ἀπό τόν Κύριον νά νεκρώσωμεν «τά μέλη τά ἐπὶ τῆς γῆς», νά ἀποκηρύξωμεν τόν κόσμον, ὑπὸ τήν ἐννοίαν πάσης ἁμαρτωλῆς ἐπιθυμίας ἢ ἐκδηλώσεως, καί νά στρέψωμεν ὅλας τὰς δυνάμεις μας εἰς τό πῶς θά ζήσωμεν κατὰ Χριστόν. Πῶς θά ζήσῃ ἐντός μας ὁ Χριστός. Πῶς αὐτὴ ἡ ζωὴ μας θά εἶναι συνέπεια τῆς πίστεώς μας εἰς τήν λυτρωτικὴν δύναμιν τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ δέν εἶναι εὐκόλος. Εἶναι τόσον ἰσχυρός ὁ κόσμος καί τόσον δυνατὴ ἡ ἔλξις τῆς ἁμαρτίας, ὥστε χρειάζεται σκληρὸς ἀγὼν διὰ νά διατηρήσωμεν τήν πνευματικὴν ἀκεραιότητά μας. Ὁ Κύριος ὁ ὁποῖος γνωρίζει τήν δυσκολίαν τοῦ ἀγῶνός μας καί τὰς τόσας ἀδυναμίας μας εἶναι πάντοτε μαζί μας καί μᾶς βοηθεῖ, ὥστε πράγματι μέ τήν ἰδικὴν Του χάριν καί τήν ἀγαθὴν πρόθεσίν μας νά νεκρώσωμεν κάθε κοσμικόν φρόνημα καί νά ζήσωμεν ἐν τῷ Ὄνοματί Του.

Ἡ καινή κτίσις

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τόν κόσμον καί ἐσταυρώθη, ὄχι διὰ νά συνεχίζουσαν νά ἐρίζουσαν οἱ ἄνθρωποι ἄν πρέπει νά περιτέμνωνται ἢ ὄχι, ὅπως εἰς τήν περίπτωσιν τῶν Γαλατῶν. Οὔτε ἄν ἐτήρουν, οὔτε ἄν δέν ἐτήρουν τήν περιτομήν εἶχεν ἀξίαν, διότι ἡ περιτομή ἦτο ἕνας τύπος εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην, ὁ ὁποῖος προμηνούσε τό βάπτισμα τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἀναγέννησιν τῶν ἀνθρώπων «δι' ὕδατος καί πνεύματος», τήν καινήν κτίσιν, τόν καινούργιον κόσμον τοῦ Χριστοῦ· «ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλά καινή κτίσις». Ποῖος τόν ἀντιλαμβάνεται, ποῖος τόν ζῆ τόν καινούργιον τοῦτον κόσμον; Εἶναι κόσμος ἐλευθερίας ἀπό τούς τύπους καί τό νεκρόν γράμμα τοῦ νόμου, ἐλευθερίας πού δέν σημαίνει ἀσυδοσία, ἀλλά αὐτοπειθαρχία καί τάξις, συνέπεια εἰς τήν ζωήν μας καί σταύρωσις τῶν ἐπιθυμιῶν μας. Ὅποιος ἀκολουθεῖ εἰς αὐτόν τόν κανόνα, ὁποῖος ἔτσι πιστεύει καί ἔτσι πράττει, αὐτός ἔχει τήν εἰρήνην καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τά δύο μεγάλα θεῖα δῶρα· ὄχι δέ μόνον ὁ καθένας σάν ἄτομον, ἀλλά καί κάθε λαός καί κάθε ἔθνος, πού θέλει νά ἔχη τήν προστασίαν τοῦ Θεοῦ· «ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αὐτούς καί ἔλεος, καί ἐπί τόν Ἰσραήλ τοῦ Θεοῦ».

Κανένας δέν ἐμόχθησε τόσο πολύ, ὅσον ὁ Παῦλος διὰ νά δώσῃ νά ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τήν διαφοράν μεταξύ τοῦ νόμου τοῦ Μωϋσέως καί τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, διὰ νά ἀντιληφθοῦν τήν στενότητα τῆς Συναγωγῆς καί τό πλάτος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νά μάθουν νά καυχῶνται διὰ τήν αἰσχύνην τοῦ σταυροῦ καί ὄχι διὰ τήν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου, διὰ νά ζοῦν καί νά χαίρωνται τήν καινήν κτίσιν. Δι' ὅλα αὐτά εἶχε τό δικαίωμα καί τήν ἀξίωσιν νά μήν ἐνοχλῆται πολύ ἀπό συζητήσεις καί ἐριδας γύρω ἀπό ζητήματα πού δέν ἀξίζει νά ἀπασχολοῦν τούς Χριστιανούς. Ἐμπράκτως εἶχεν ἀποδείξει τί ἐπίστευε καί διατί ἐμάχετο. Αἱ σωματικά του κακώσεις, αἱ πληγαί καί τά τραύματά του ἦσαν αἱ σφραγίδες τῆς πίστεως καί τῶν κόπων του. Διὰ τοῦτο ἔλεγε: «Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεῖς παρεχέτω· ἐγώ γάρ τά στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω».

Γινόμεθα ἄνθρωποι δυνατοί καί εὐτυχισμένοι, δίδομεν εἰς τήν ζωήν μας περιεχόμενον, ἀντικρῶζομεν μέ σύνεσιν τά προβλήματα τῆς ζωῆς, πορευόμεθα ἀσφαλῶς πρὸς τήν αἰωνιότητα, ὅταν ἔχωμεν ὡς καύχησίν μας τόν σταυρικόν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ πιό εὐλογημένη καύχησις. Ἀμήν.

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά (Μάρκ. ι' 13-16)

τοῦ Ἀρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, Ἱεροκήρυκος

Γ' 13 Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδιά, ἵνα αὐτῶν ἄψηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων τοῖς προσφέρουσιν. 14 Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. 15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅς ἐάν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. 16 Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ κατηλόγει τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτά.

Ἐφεραν τὰ παιδιά τους (στ. 13)

Ἡ ἀφήγησις αὕτη διασώζει μία ἀπὸ τῆς ὠραιότερας καὶ τρυφερότερας ἐκφράσεις τῆς στοργῆς τοῦ Μεσσία γιὰ τὰ παιδιά καὶ συγχρόνως προσφέρει οὐσιώδεις ἀπόψεις γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. «Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδιά, ἵνα αὐτῶν ἄψηται οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων τοῖς προσφέρουσιν» (στ. 13). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνικὴ: «Καὶ ἔφεραν στὸν Ἰησοῦ παιδιά γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μαθητὲς ὅμως μάλωσαν αὐτοὺς (δηλαδὴ τοὺς γονεῖς) πού τὰ εἶχαν φέρει».

- Οἱ μαθητὲς, συμμεριζόμενοι προφανῶς τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἐποχῆς τους, ὅτι δὲν πρέπει νὰ διακόπτεται τό ἔργο τῆς διδασκαλίας ἀπὸ πρόσωπα μικρῆς «ἀξίας», ὅπως τὰ παιδιά, ἐμποδίζουν καὶ ἐπιπλήττουν τῆς μητέρας, πού φέρνουν τὰ παιδιά νὰ τὰ εὐλογήσῃ.

- Οί μητέρες δὲν φέρουν τὰ παιδιὰ τους γιὰ νὰ τὰ γιάτρῃψῃ ἀπὸ κάποια παιδικὴ ἀρρώστια. Τὰ φέρουν στὸ Χριστὸ γιὰ κάτι πολὺ σπουδαιότερο. Γιὰ νὰ ἀπλώσῃ τὰ Θεϊκὰ Του χέρια στὰ κεφαλάκια τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἡ ψαύσις ἄλλωστε ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ εἶχε ἤδη συντελέσει θεραπείες καὶ ἀναστάσεις.
- Ἄς προσερχώμαστε στὸ Χριστό, ὄχι μόνο ὅταν ἓνας πόνος μᾶς ἀναγκάζῃ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἀποσπάσουμε τὴν εὐλογία Του. Ἰδίως ἄς ὀδηγοῦμε τὰ παιδιὰ, προτοῦ τὰ δοῦμε μαστιγούμενα ἀπὸ τὴ διαφθορά. Νὰ τα ἀγγίξῃ ὁ Χριστός, προτοῦ τὰ σφίξῃ θανάσιμα ἢ ἀγκαλιὰ τοῦ κόσμου. Νὰ τὰ ἀγγίξῃ ὄχι κατὰ ἓνα μαγικὸ θρησκευτικὸ τρόπο, ἀλλὰ κατὰ τὴ δικὴ Του θεϊκὴ δύναμη καὶ ἐπιρροή. Ἄς ὀδηγοῦμε τὰ παιδιὰ γιὰ οὐσιαστικὴ εὐλογία καὶ σχέσι μὲ τὸν Χριστό. Ἄς τὰ ὀδηγοῦμε, ὅταν ἐκεῖνα εἶναι μικρὰ καὶ ἄδοξα, νὰ τρέχουν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄς τὰ ὀδηγοῦμε καὶ μὲ τίς προσευχὲς μας, ὅταν δὲν μπορούμε νὰ τὰ πάρουμε ἀπὸ τὸ χέρι νὰ τὰ φέρουμε στὸ Χριστὸ καὶ στὴν κατήχησι Του.

Ἀφῆστε τὰ παιδιὰ! (στ. 14)

Κάποτε καὶ μέσα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας θέλουμε μόνο τὴ δικὴ μας ἡσυχία γιὰ προσευχή. Καὶ λησμονοῦμε, ὅτι τὰ παιδιὰ, ναὶ μὲν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἀκίνητα μέσα στὴ λατρεία, ἀλλ' ἀγιάζονται μὲ τὸ ὅλο ἀγιοπνευματικὸ κλίμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκτοῦν ἱερεῖς καὶ ἅγιες συνήθειες καὶ δέχονται ἀκούσματα καὶ θεάματα, πού ὡς προσλαμβάνουσες παραστάσεις ἀκολουθοῦν ὅλη τὴ ζωὴ τους.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς, ὅταν μπροστὰ Του εἶδε νὰ ἀπωθοῦν τὰ παιδιά, ἀγανάκτησε. «Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ· τῶν γάρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (στ. 14). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνικὴ: «Ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς, ἀγανάκτησε καὶ εἶπε στοὺς μαθητὲς Του: «Ἀφῆστε τὰ παιδιά νὰ ἔρχονται σ' ἐμένα.

Μὴ τὰ ἐμποδίζετε. Γιατὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀνήκει σὲ ἀνθρώπους πού εἶναι σὰν κι αὐτὰ».

Ἡ εἰδικὴ ἐξουσία καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἰσχὺς του Χριστοῦ ὑποδηλώνεται στὴν εἶδησι, ὅτι «προσέφεραν αὐτῷ παιδιά, ἵνα αὐτῶν ἄψηται» (στ. 13). Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ρήματος «ἄπτομαι» στοὺς συνοπτικούς εὐαγγελιστὲς συνδέεται μὲ θαυμαστὰς θεραπείες, πού ἐνεργοῦσε ὁ Ἰησοῦς. Τὸ «ἄπτεσθαι» ἀποτελεῖ εὐγλωττο ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴ σωτήρια καὶ ὑπερφυσικὴ δύναμι Του.

Ὁ Ἰησοῦς ὄχι μόνο δὲν ἐμποδίζει, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐνθαρρύνει τὴν προσέλευσι πρὸς Αὐτὸν τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς οἰκογενείας. «Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ».

• Εἶδε ὁ Χριστὸς νὰ μὴν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ἀγάπη στὰ παιδιά. Τὰ διώχνουν ἀπὸ κοντὰ Του. Κι Ἐκεῖνος διαμαρτύρεται: «Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς μέ...».

• Ἀφῆστε τὰ παιδιά νὰ ζήσουν. Ποῦ τό πᾶτε τό μωρὸ ποῦ κυφορεῖται; Μή! Δικὸ μου εἶναι τό παιδί καὶ μὴ μου τό σκοτῶστε! Τὸ ἀκοῦτε; Σὲ σᾶς τό λέω, τοὺς ἀνώριμους γονεῖς, πού πᾶτε νὰ προσφέρετε τό παιδί σας στὸ σφαγεῖο τῆς ἐκτροπώσεως! Σὲ σᾶς φωνάζω: Μὴ μου σκοτῶνετε τό παιδί!

- Αφήστε τὰ παιδιά. Ἐγὼ ἔγινα Παιδὶ γιὰ τὰ παιδιά.
- Αφήστε τα παιδιά. Ἐγὼ ἔκανα τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὰ παιδιά, νὰ εἶναι παιδότοπος. Ὅπως τὰ ἀφήνετε τὰ παιδιά καὶ μπλέκουν μὲ τόσες ἀθλητικές ἢ μορφωτικές δραστηριότητες, ἀφήστε τὰ παιδιά νὰ μαθητεύσουν στὸ σχολεῖο μου. Μοῦ δίνετε ἀπλῶς παιδιά; Θὰ σᾶς δώσω ἀγίους!
- Αφήστε τὰ παιδιά. Ἐγὼ εἶμαι ἡ οἰκογένεια γιὰ τὰ παιδιά. Νὰ ζήσουν μαζί μου ἑνωμένα.
- Αφήστε τὰ παιδιά. Ἐγὼ εἶμαι ἡ εὐλογία.
- Αφήστε τὰ παιδιά. Κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τὰ παιδιά. Ἡ μεγάλη μάνα τους, ὡς ἄλλη Ραχήλ, κλαίει: Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει. Τὴν ἀφήσαμε χωρὶς παιδιά. Τῆς σκοτώσαμε τὰ παιδιά. Διαλέξαμε σκυλιά ἀντὶ παιδιά.
- Σκοτώσαμε τὴν πιὸ ὠραία ἀγάπη, τὴν ἀγάπη στὰ παιδιά.
- Ἡ ἀγάπη εἶναι δόσιμο. Ἡ ἀγάπη εἶναι τρέξιμο. Ἡ ἀγάπη εἶναι παίξιμο.
- Ἡ ἀγάπη εἶναι δρόμος. Ἡ ἀγάπη εἶναι θυσία. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀγωνία. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀγρυπνία. Ἡ ἀγάπη εἶναι θαῦμα. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ Χριστός.
- Ὁ οὐρανὸς εἶναι μιὰ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Περιμένει νὰ γεμίση ἀπὸ ἀγίους, ποῦ θᾶχουν πρῶτα γεμίσει τό σπίτι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἐκκλησία μὲ παιδιά.

Τὰ παιδιά καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (στ. 15)

Ὁ Χριστὸς βλέπει τό παιδὶ ὡς τό πρότυπο, πρὸς τό ὁποῖο πρέπει νὰ ἐξομοιωθῇ κάθε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὴ νέα πραγματικότητα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

- Βλέπει, πώς ἡ ἀγάπη Του στοῦ παιδι εἶναι τό πρότυπο γιά ὅλους μας. «Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅς ἐάν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν» (στ. 15). Απόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «“Σᾶς βεβαιῶνω, πῶς ὅποιος δὲν θὰ δεχτῆ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ σάν τό ἀπλό παιδί, δὲν θὰ γίνῃ δικὴ του ἡ βασιλεία».
- Εἶναι γνωστό, ὅτι το παιδί ὡς ἀδύναμο δὲν στηρίζεται στὶς δικὲς του δυνάμεις, ἀλλὰ ἔχει ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη στοὺς μεγαλυτέρους. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὑπογραμμίζουν ὡς χαρακτηριστικὲς ιδιότητες τοῦ παιδιοῦ: Τὸ ἀνυπόκριτο, τὴν ἀπάθεια καὶ τὴν ταπείνωσι (Χρυσόστομος), τὴν ἐμπιστοσύνη, ἀκακία καὶ ἀμνησικακία (Θεοφύλακτος), τὴν ἀπουσία κενοδοξίας, φιλοπρωτείας καὶ ἐπάρσεως (Ζιγαβηνός). Ὅλες οἱ ἀρετὲς ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα γιά τοὺς μεγάλους, πού ζητοῦν τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἄς δοῦμε συγκεκριμένα τι λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τό ἄδολο καὶ ἀθῶο ἑνός μικροῦ παιδιοῦ: «Πάντων τῶν παθῶν καθαρεύει ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ. Τοῖς λελυπηκόσιν οὐ μνησικακεῖ, ἀλλ' ὡς φίλοις προσέρχεται, ὡς οὐδενός γενομένου... Τὸ γὰρ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον οὐ πενία καὶ πλούτω, ἀλλὰ φιλία διαγινώσκειν οἶδε. Καὶ τῶν ἀναγκαίων οὐδὲν πλέον ἐπιζητεῖ, ἀλλ' ὅσον ἐμπλησθῆναι τοῦ μαστοῦ, καὶ ἀφίσταται τῆς θηλῆς. Τό παιδίον οὐ λυπεῖται ἐφ' οἷς ἡμεῖς· οἶον ἐπὶ ζημίᾳ χρημάτων, καὶ τοῖς τοιούτοις· καὶ οὐ χαίρει πάλιν ἐφ' οἷς ἡμεῖς, τοῖς ἐπικήροις τούτοις· οὐκ ἐπτόηται πρὸς κάλλη σωμάτων. Διὰ τοῦτο ἔλεγε, “τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν”, ἵνα τῇ προαιρέσει ταῦτα ἐργαζώμεθα, ἃ τῇ φύσει
(συνεχίζεται εἰς σ. 16)

Φιλολογικόν Είλητάριον: Ὁ πρ. Πρύτανις κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης,
Ὀμιοτ. Καθ. Γλωσσολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Ἀθηνῶν
εἰς τὴν Βιβλιοθήκην ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ (05.09.23).

Φιλολογικόν Είλητάριον: Ὁ κ. Βασίλειος Βερτουδάκης,
Καθηγητὴς Κλασ. Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Ἀθηνῶν
εἰς τὴν Βιβλιοθήκην ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ (17.09.23).

Ἐναρξες Κατηχητικῶν Σχολείων
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσῶν (22.10.23).

Μικρασιατικά: Ὁ κ. Νικόλαος Κώσταλος, Θεολόγος,
ὁμιλητὴς κατὰ τὸ μνημόσυνον τῶν ἀλυτρώτων πατρίδων (17.09.23).

(ἀπό σ. 13)

τά παιδιά» (Ε.Π.Ε. 11,472).

Μετάφρασις: «Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶναι καθαρὴ ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη. Τὸ παιδί δὲν εἶναι μνησικάκο γι' αὐτοὺς πού τὸ ἔχουν λυπήσει, ἀλλ' ὡς φίλος τοὺς πλησιάζει σὰν νὰ μὴν ἔχη συμβῆ τίποτε... Γνωρίζει νὰ διακρίνη τὸ δικὸ του ἀπὸ τὸ ξένο ὄχι μὲ τὴ φτώχεια καὶ τὸν πλοῦτο, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπη. Δὲν ζητεῖ κάτι παραπάνω ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα· τόσο μόνο, ὅσο νὰ χορτάση μὲ τὸ γάλα τοῦ μητρικοῦ μαστοῦ καὶ μετὰ ἀφήνει τὴ θηλή. Τὸ παιδί δὲν λυπᾶται γιὰ ὅσα λυπούμεθα ἐμεῖς, ὅπως π.χ. γιὰ τὴ ζημιὰ ἀπὸ χρήματα καὶ ἄλλα πράγματα. Οὔτε πάλι χαίρεται γιὰ ὅσα χαιρόμαστε ἐμεῖς, γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ φθαρτὰ πράγματα. Δὲν κυριεύεται ἀπὸ σφοδρὸ πόθο γιὰ τὰ κάλλη τῶν σωμάτων. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος ἔλεγε: "Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνήκει σ' αὐτοὺς, πού θὰ γίνουν ὅμοιοι μὲ αὐτά", ὥστε νὰ πράττουμε μὲ τὴν προαίρεσί μας αὐτὰ πού τὰ παιδιά τὰ ἔχουν ἀπὸ τὴ φύσι τους».

Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ (στ. 15)

Τὰ παιδιά ἀνήκουν στὸ Χριστό. Ἡ ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλ' εἶναι πιὸ τρυφερὴ καὶ εὐλογημένη, ὅταν μέσα τῆς περικλείονται τὰ παιδιά τοῦ κόσμου. «Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ κατηυλόγει τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ» (στ. 16). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνικὴ: «Καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς πῆρε τὰ παιδιά στὴν ἀγκαλιὰ Του καὶ τὰ εὐλογοῦσε βάζοντας τὰ χεῖρα Του πάνω τους».

- Ὁ ἱερός Χρυσόστομος θυμίζει, ὅτι μόνο, ἂν ἀγαπήσουμε τα παιδιά, ἂν γίνουμε σὰν τα παιδιά, μόνο τότε θὰ δοῦμε τὸν οὐρανὸ: «Γενώμεθα δὴ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰ παιδιά, καὶ τῇ κακίᾳ νηπιάζωμεν. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ἑτέρως ἰδεῖν τὸν οὐρανὸν· ἀλλ' ἀνάγκη πάντως εἰς γέενναν ἔμπεσεῖν τὸν ὕπουλον καὶ πονηρὸν» (Ε.Π.Ε. 11,474). Μετάφρασις: Ἄς γίνουμε, λοιπὸν καὶ μεῖς ὅμοιοι μὲ τὰ παιδιά καὶ ἄς μοιάζουμε μὲ τὰ νήπια ὡς πρὸς τὴν κακία (Α' Κορ. ιδ' 20). Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν κατ' ἄλλον τρόπο νὰ δοῦμε τὸν οὐρανό. Ἄλλ' ὅπωςδήποτε ὁ ὕπουλος καὶ πονηρὸς θὰ ριφθῆ κατ' ἀνάγκην στὴ γέννα».

- Μιὰ δικὴ μας κίνησις πρὸς τὸ Χριστὸ ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἀπειρώς ὠφελιμότερες προσφορὲς τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ὅσες ἐμεῖς ζητᾶμε γιὰ τὰ παιδιά μας!

-Δὲν πῆρε ἀπλῶς τὰ παιδιά κοντὰ Του. Τὰ ἀγκάλιασε. Τρυφερὴ σκηνή, πού φανερώνει, ὅτι ἔχει τὰ παιδιά μέσα στὴν καρδιά Του. Σὰν νὰ λέη: «Σὲ κανέναν δὲν ἀνήκουν! Κανένας νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ στρατολογήσῃ σὲ δικὸ του στρατόπεδο τὰ παιδιά. Παιδότοποι καὶ παιδαγωγοὶ χωρὶς Ἐμένα εἶναι τόποι μὲ ἀγκάθια, εἶναι χῶροι μὲ συρματοπλέγματα, εἶναι τόποι παιδικῆς ἀπάτης, ὄχι ἄνθρωποι καὶ τόποι μὲ καθαρὴ ἀγάπη».

-Δὲν τὰ εὐλόγησε μιὰ φορὰ ὁ Χριστὸς τὰ παιδιά πού ἦρθαν κοντὰ Του, ἀλλὰ τὰ «κατηυλόγε». Συνεχῶς τὰ εὐλογοῦσε. Συνεχῶς ἔβαζε τὰ ἄχραντα χέρια Του στὸ κεφάλι τους καὶ τὰ εὐλογοῦσε. Πρόκειται γιὰ συγκινητικὴ πρᾶξι τοῦ Κυρίου, πού σημειώνεται μόνο ἀπὸ τὸν Μᾶρκο.

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 1940-41

Η ΕΛΛΑΣ ΝΙΚΑ

Τῶν Ἀριστείδη Χρ. Κωστοπούλου καί
Βικτ. Κωτουλοπούλου-Κωστοπούλου

Εἶναι ὄνειρο;...

Ξαφνικά ἕνα πρωί, ἕνα εὐλογημένο πρωί, στίς 28 Ὀκτωβρίου 1940,
ξυπνήσαμε ΕΘΝΟΣ.

Ἔθνος; Ἡμασταν πάντοτε. Ἀλλά ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη κανένας ἀπὸ μᾶς δέν
αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του πρώτα Ἕλληνα κί' ἔπειτα ἄνθρωπο, πρώτα Ἕλληνα
κί' ἔπειτα οἰκογενειάρχη, πρώτα Ἕλληνα κί' ἔπειτα ὅτιδήποτε ἄλλο. Κανένας ἀπὸ
μᾶς δέν αἰσθανόταν τόσο βαθιά ὅτι καί τό σπίτι· καί τό χωράφι καί τό κατάστημά
του εἶναι Ἑλλάς καί μόνο Ἑλλάς!...

ΕΛΛΑΣ!

Ἔτσι, σέ διάστημα ἑνός μόνο δευτερολέπτου, σάν νά πέρασε ἀπὸ τίς
φλέβες μας, ἕνας σπινθήρας, μεταβάλλοντας τό αἷμά μας, σέ λάβα, σάν νά
ἔσεισε ξαφνικά τίς ψυχές μας μιά θύελλα, ξυπνήσαμε ὅλοι μ' ἕνα αἶσθημα, μιά
δύναμη, μιά ὁρμή: Ὅλοι καί ὅλα γιά τὴν Πατρίδα μας, ὅλοι καί ὅλα γιά τὴν
Ἑλλάδα.

Ἔτσι σώθηκε, σώζεται ἡ Ἑλλάς...

Δέ βλέπετε ὅτι αὐτές οἱ μέρες ὑψωσαν σέ κάθε μέρος τοῦ κόσμου ἕνα
ἄγαλμα ἀπὸ μάρμαρο τῆς Πεντέλης καί ὅτι δίπλα του περνάει θερμῆ,
ἀδιάσπαστη μιά παγκόσμια διδήλωση θαυμασμοῦ;

Ἡ μεγάλη Ἰταλία, ἡ Ἰταλία τῶν σαράντα ὀχτῶ ἑκατομμυρίων, ἡ Ἰταλία
τῶν μηχανοκινήτων φαλάγγων, ξύπνησε τὴ μικρὴ Ἑλλάδα στίς 3 τό πρωί καί τῆς
δήλωσε ὅτι μετὰ τρεῖς ὥρες θά τὴν καταλάβει καί ἡ Ἑλλάς πήδησε στά ὄρη
ἀνένδυτος, γυμνή, κουρελοῦ καί πολέμησε μέ τίς πέτρες καί σταμάτησε τὴν
ἄτιμη εἰσβολή καί – περνοῦν ἕνα, δύο, τρία, δέκα, δεκαπέντε, εἰκοσιτετράωρα-
καί νικά! Ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη τῆς Πίνδου πέφτει τώρα τό χιόνι πυκνό, γιά ν'
ἀπλώσει πάλλευκες σελίδες, πάνω στίς ὁποῖες θά γραφεῖ ἡ νέα ἑλληνικὴ ἱστορία.

Ἐπάνω ἐκεῖ θά σταθεῖ καί θά συλληφθεῖ καί θά πνιγεῖ στό αἷμά του ὁ
ἐχθρός. Καί θά μάθει ἐκεῖ ὅτι ἡ ἀνδρεία, τό θάρρος καί ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς εἶναι
ὄπλισμός καί ὄχι τὰ τάνκς...

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας!...

Ἡ Ἑλλάς, ἡ πατρίς νικά καί τό ὄνομά της περνά τούς ἀνέμους καί τούς
αἰθέρες καί ἀντηχοῦν τὰ σύννεφα ἀπὸ ζητωκραυγές καί χειροκροτήματα καί
μεταφέρουν τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τό μήνυμα σέ ὅλους τούς κόσμους!

Η ΕΛΛΑΣ ΝΙΚΑ!

Μνήμη Ἰωνίας

Τοῦ Νικολάου Κώσταλου, Καθηγητοῦ Θεολογίας

«Ἡ Μεγαλοσύνη τῶν ἐθνῶν δὲ μετριέται μὲ τὸ στρέμμα. Μὲ τῆς καρδιάς τὸ πύρωμα μετριέται καὶ μὲ τὸ αἷμα», γράφει ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς. Καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα χύθηκε ἄφθονο καὶ πότισε τὴ Μικρασιατικὴ γῆ, τὸν τραγικὸ ἐκεῖνο Αὐγούστο καὶ Σεπτέμβριο τοῦ 1922. Χύθηκε γιὰ νὰ γράφει μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα ἄλλο ἓνα πορφυρὸ κεφάλαιο στὸ βιβλίον τῆς Ἰστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

101 χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε πού 600 χιλιάδες ἄνθρωποι σκοτώθηκαν καὶ 1,5 περίπου ἑκατομμύριο διώχθηκαν γιὰ πάντα ἀπὸ τὶς ἐστίες τους. 101 χρόνια ἀπὸ τότε πού ὁ ἑλληνισμὸς ξεριζώθηκε ἀπὸ περίπου 356 ἑλληνικὲς πόλεις, ἔπειτα ἀπὸ 3000 χρόνια παρουσίας καὶ ἀκμῆς.

Δὲν ὑπερβάλλει καθόλου ἡ Διδῶ Σωτηρίου στὸ βιβλίον της «οἱ νεκροὶ περιμένουν», πού ἀναφέρει ὅτι «ἐνάμισι ἑκατομμύριο ἄνθρωποι κοιμήθηκαν ἀπο βραδὶς νοικοκυραῖοι στὸν τόπο τους καὶ ξύπνησαν φυγάδες, θαλασσοπόροι, ἄστεγοι, ἄποροι, ἀλήτες καὶ ζητιάνοι...». Μνημονεύουμε λοιπὸν σήμερα ὅλους ἐκεῖνους τοὺς χαμένους ἀλλὰ ποτὲ ξεχασμένους «παραδείσους». Τὴ μαρτυρικὴ Ἰωνία, τὴν τραγικὴ Αἰολίδα, τὸν δακρῦβρεχτο Πόντο, τὴ Λυδία καὶ τὴ Λυκία, τὴν Πισιδία καὶ τὴ Βιθυνία, τὴν Καρία καὶ τὴ Γαλατία, τὴ Λυκαονία καὶ τὴν Καππαδοκία, καὶ τόσες ἄλλεςχῶρες πού ἔγιναν βωμὸς τῆς μεγάλης θυσίας τοῦ 1922.

Χῶρες ὅμως πού ὑπῆρξαν κοιτίδα τῶν σπουδαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ ἀναδείχθηκαν σὲ περιβόλι πού καλλιεργήθηκε καὶ καρποφόρησε ὁ σωτηριώδης λόγος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ βροντοφωνάζουν μέχρι σήμερα τὰ ἀμέτρητα μνημεῖα πού βρίσκονται στὴν γείτονα χώρα καὶ πού ἀποτελοῦν τεκμήρια ἀδιάσειστα ἑνὸς μακραίωνου καὶ λαμπροῦ πολιτισμοῦ. Ὁ Μικρασιάτης ἐρασιτέχνης φωτογράφος Περικλῆς Παπαχατζιδάκης, λέει ὅτι «τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴ Μικρασία, τὴν κρύβει τὸ χῶμα της». Πῶς λοιπὸν νὰ ξεχάσουμε ἐκεῖνες τὶς γεμάτες ἀπὸ Χριστιανισμὸ καὶ

Ἑλληνική πνοή ἀξέχαστες πατρίδες; Ἀκόμα καὶ «ἐὰν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκραύξονται», κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ῥήσιν.

Σήμερα οἱ λέξεις εἶναι φτωχὲς γιὰ νὰ μιλήσουν καὶ νὰ περιγράψουν τὸν πόνο καὶ τὴν τραγωδίαν τοῦ ξεριζωμοῦ. Σήμερα θὰ μιλήσουν τὰ παιδιά ποὺ σφάχτηκαν στὴν ἀγκαλιὰ τῶν μανάδων τους, οἱ κοπέλες ποὺ ἀτιμάσθηκαν δημόσια, οἱ ἄνδρες ποὺ σάπισαν ζωντανοὶ στὰ στρατόπεδα ἐργασίας, οἱ ἄταφοι νεκροί, τὸ βιὸς ποὺ χάθηκε...

Μιὰ συγκλονιστικὴ μαρτυρία καταγράφει ἡ Διδῶ Σωτηρίου στὸ βιβλίο της «Ματωμένα Χώματα». Ἐκεῖ λέει: «Ἡ φωτιά ἀπλωνόταν παντοῦ. Ντουμάνιασε ὁ οὐρανός. Μαῦρα σύννεφα ἀνηφορίζανε καὶ μπερδεύονταν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Κόσμος, ἑκατοντάδες χιλιάδες κόσμος, τρελὸς ἀπὸ φόβο, ἀρχίνησε νὰ τρέχει ἀπ' ὅλα τα στενοσόκακα στὴν παραλία σὰν μαῦρο ποτάμι... Μπρὸς θάλασσα, πίσω φωτιά καὶ σφαγή... Ἡ θάλασσα δὲν εἶναι πιά ἐμπόδιο. Χιλιάδες ἄνθρωποι πέφτουνε καὶ πνίγονται... Νέοι, γέροι, γυναῖκες, παιδιά ποδοπατιοῦνται, στριμώχνονται, λιποθυμοῦνε, ξεψυχοῦνε... Τὸ βράδυ ἡ σφαγή δὲ σταματᾷ. Μόνο ὅταν τὰ πλοῖα ρίχνουνε προβολεῖς γίνεται μιὰ πρόσκαιρη ἡσυχία... Ἡ φωτιά ὅλη νύχτα ἀποτελειώνει τὸ χαλασμό... Οἱ φλόγες ξεθεμελιώνουνε τὴν πολιτεία ὀλάκερη... Ὁ τρόμος ξεπερνᾷ τὸ θάνατο... Ὅποια γλῶσσα κι ἂν μιλᾷς, λόγια δὲν θὰ βρεῖς νὰ τὸν περιγράψεις... Τί κάνουν λοιπὸν οἱ προστάτες μᾶς... Στήσανε κινηματογραφικὲς μηχανὲς στὰ καράβια τους καὶ τραβούσανε ταινίες τῆς σφαγῆς καὶ τὸν ξολοθρεμὸ μας! Μέσα στὰ πολεμικὰ οἱ μὲ πάντες τους παίζανε ἐμβατήρια καὶ τραγούδια τῆς χαρᾶς, γιὰ νὰ μὴν φτάνουν ἴσαμε τ' αὐτιά τῶν πληρωμάτων οἱ κραυγὲς τῆς ὀδύνης καὶ οἱ ἐπικλήσεις τοῦ κόσμου. Καὶ νὰ ξέρει κανεὶς πὼς μιὰ, μόνο μιὰ κανονιά, μιὰ διαταγή, ἔφτανε γιὰ νὰ διαλύσει ὅλα ἐκεῖνα τὰ μαινόμενα στίφη! Κι ἡ κανονιά δὲ ρίχτηκε, ἡ ἐντολὴ δὲ δόθηκε...»

Τὴν ἴδια εἰκόνα φρίκης ἀποτυπώνει καὶ ἡ Μικρασιάτισσα γιαγιά, Φιλὴ Χαϊδεμένη, ἡ ὁποία ἀπεβίωσε στὶς 6 Ἰουνίου τοῦ 2007, σὲ ἡλικία 107 ἐτῶν. Στὸ βιβλίο της «Τρεῖς αἰῶνες, μιὰ ζωὴ»

ἀναφέρει: «Δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες μείναμε ὄρθιοι στὴν παραλία περιμένοντας νὰ μποῦμε σὲ κάποιο πλοῖο. Χιλιάδες κόσμος, ἀπελπισμένος καὶ ἐξαθλιωμένος... Κᾶρα ἄδειαζαν πεθαμένους δίπλα μας, ὅπου ἔβρισκαν. Τὸ βράδυ, ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἄρχιζαν νὰ βιάζονται καὶ νὰ κακοποιοῦν ὅποια γυναῖκα ἔβρισκαν, οἱ Ἀμερικανοὶ ἀναψαν τοὺς προβολεῖς τῶν πλοίων καὶ τοὺς ἔριξαν πάνω μας, γιὰ νὰ σταματήσουν κάπως τὸ κακό...

Τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβαινα τὴ σκάλα γιὰ νὰ ἐπιβιβαστῶ στὸ πλοῖο, ρίχνω μιὰ ματιὰ πίσω μου, στὰ Βουρλά, τὴν πατρίδα μου. Τὴν εἰκόνα αὐτή, τὴν τελευταία εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης μου πατρίδας, τὴν κουβαλῶ μέσα μου μέχρι σήμερα καὶ θὰ τὴν κουβαλῶ μέχρι νὰ πεθάνω. Καπνοί, φωνές, ρημαγμένο τοπίο, σκηνές Κόλασης καίνε τὰ μάτια μου... Τόση ἀγάπη, τόσα γέλια, τόση εὐτυχία ποὺ ἔζησα μέχρι τότε στὰ ἀγαπημένα μου Βουρλά, χάθηκαν γιὰ πάντα. Δὲν θὰ ξαναδῶ τὸν τόπο μου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ!.

Χάθηκε λοιπὸν ἡ Μικρασία... Χάθηκαν οἱ ἀγαπημένες πατρίδες τῶν προγόνων μας... καὶ μείναμε ἐμεῖς... μὲ τὸ ἱερὸ χρέος νὰ μεταλαμπαδεύουμε τὴν ἱστορικὴ μνήμη. Δὲν ἐπιδιώκουμε σὲ καμία περίπτωση τὴν καλλιέργεια τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐχθρας, ἀλλὰ ἔχουμε ἠθικὴ ὑποχρέωση νὰ κρατᾶμε ἀσβεστή τὴν δάδα τῆς ἱστορικῆς μνήμης καὶ νὰ τὴν μεταδίδουμε σὲς ἐπόμενες γενιές. Ὁ Γεώργιος Σεφέρης ἀναφέρει ὅτι «σβήνοντας ἕνα κομμάτι παρελθόν, εἶναι σὰν νὰ σβήνεις καὶ ἕνα ἀντίστοιχο κομμάτι ἀπὸ τὸ μέλλον». Καὶ εἶναι γεγονός ὅτι γνωρίζοντας καλὰ τὸ παρελθόν μας, μπορούμε νὰ διαχειριστοῦμε καλύτερα τὸ παρὸν καὶ νὰ ὀραματιστοῦμε τὸ μέλλον.

Οἱ ξεριζωμένοι πρόγονοί μας ἦρθαν ἐδῶ καὶ ἐγκαταστάθηκαν κυρίως στὸ Βαρβάσι, στὴν Ἁγία Παρασκευὴ στὸ Καστέλλο, στὸ Κάστρο, ἀλλὰ καὶ στὰ Καρδάμυλα, στὴν Καλαμωτὴ, στὰ Νένητα, στὸ Βροντάδο, στὰ Μαστιχοχώρια, στὴ Βολισσό, σὲς Οἰνοῦσες καὶ στὰ Ψαρᾶ... Ἐκεῖ ρίζωσαν καὶ ἔφεραν τὸν πολιτισμὸ τους, τὴν ἐργατικότητά τους, τὰ ἔθιμά τους, τὶς παραδόσεις τους. Ἐφεραν ὅμως καὶ θησαυροὺς πολὺτιμους: τὰ εἰκονίσματά τους! Αὐτὰ τὰ ἀνεκτίμητα κειμήλια

τῆς πίστεως μας πού θά λιτανεύσουμε σέ λίγο. Τήν εικόνα τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἀπό τήν Κρήνη, τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἀπό τή Σμύρνη καί τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἀπό τήν Ἁγία Παρασκευή τῆς Ἐρυθραίας. Εἰκονίσματα πού εἶναι φορτωμένα μέ ἐλπίδα καί πίστη ἀλλά καί μέ τόν ἀβάσταχτο πόνο τῆς προσφυγιάς καί τοῦ ξεριζωμοῦ.

Ἡ Ἰωνία ὥστόσο ἔχει νά καυχᾶται καί γιά ἓναν ἄλλο ἀνεκτίμητο θησαυρό. Τοὺς πέντε Μικρασιᾶτες Μητροπολίτες, πού θυσιάστηκαν γιά χάρη τῶν πιστῶν. Τί καί ἂν οἱ Τοῦρκοι τους ἔβγαζαν τὰ μάτια! Τί καί ἂν τοὺς ξερίζωναν τὰ μαλλιά καί τὰ γένια. Τί καί ἂν τοὺς πετσόκοβαν! Τί καί ἂν τοὺς ἔσερναν ζωντανούς στοὺς μαχαλαδες! Τί καί ἂν τοὺς ἔπαιρναν τὸ κεφάλι! Δέ σκιάχτηκαν! Δέ λύγισαν! Δέν πρόδωσαν οὔτε τὸ Χριστό, οὔτε τὸν Ἑλληνισμό. Αὐτὸς ἐξᾄλλου εἶναι καί ὁ χαρακτήρας τῆς Ἐκκλησίας μας. Θυσιαστικός: «ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος Μητροπολίτης Σμύρνης, ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος Μητροπολίτης Μοσχονησίων, ὁ Ἅγιος Προκόπιος Μητροπολίτης Ἰκονίου, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Μητροπολίτης Κυδωνιῶν καί ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος Ἐπίσκοπος Ζήλων, συγκαταλέγονται στὴ χορεία τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ εἰκόνα τους κοσμεῖ ἐδῶ τὸν Ἱερό Μικρασιατικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Βαρβασίου, σὰν αἰώνιο δείγμα εὐγνωμοσύνης καί σεβασμοῦ στὴ μνήμη τους. Τώρα, κοντὰ ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ τοὺς ἀμέτρητους ἀνώνυμους μάρτυρες ἱερεῖς, διακόνους, μοναχοὺς, μοναχές, λαϊκοὺς ἄνδρες καί γυναῖκες, πρεσβεύουν καί μεσιτεύουν, ἱκετεύουν καί δέονται στὸ Σωτῆρα Χριστό, ὡς φύλακες ἄγγελοι τῆς Μικρασιατικῆς γῆς, νὰ μὴν παραχωρήσει πιά στὸ ἔθνος μᾶς τέτοια τραγικὴ δοκιμασία.

Εἶναι ἀνάγκη αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ κατευθύνουμε τὴν προσευχή μας πρὸς τὸ Θεό, ὥστε νὰ φωτίζει ὅλους μας, νὰ ἐνεργοῦμε μέ σύμπνοια καί ἀγάπη πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους μας. Ἡ Γενοκτονία τοῦ Μικρασιατικοῦ

Ἑλληνισμοῦ καὶ οἱ θλιβερὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις ἄς γίνουν διδάγματα καὶ αἰτίες ἔθνικοῦ σωφρονισμοῦ ὥστε νὰ ἀποφευχθοῦν τυχῶν παρόμοιες καταστάσεις.

Σεβασμιώτατε,

Στὸ ὠμοφρόριό σας φέρετε τὸ βᾶρος τῆς πνευματικῆς καθοδήγησης τοῦ ποιμνίου πού σᾶς ἐμπιστεύτηκε ἡ Ἐκκλησία. Ὅμως ὡς «ὑπέρτιμος καὶ ἑξαρχος πάσης Ἰωνίας», φέρετε στοὺς ὤμους σας καὶ ἓνα ἀκόμα βαρὺ φορτίο: τὸ ἀσήκωτο φορτίο τῶν Μικρασιατῶν μαρτύρων.

Δηθεῖτε λοιπὸν «ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων» Πανάγαθος Θεός, νὰ ἀναπαύει στὰ οὐράνια σκηνώματα τὶς ψυχὲς ὄσων μαρτύρησαν, «ἐνθα ἐστὶ πάντων τῶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία». ΑΜΗΝ.

(Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Χαραλάμπους Βαρβασίου κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Μνήμης τῆς Μικρασίας, τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 2023).

**ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΚΛΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ κ. ΜΑΡΚΟΥ**

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Ἀπευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν - Κων. Ἀμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ.
- Ἴστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπὲρ τοῦ κατηχητικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ ἔργου.
- IBAN GR 98 0110 4900 0000 4900 0199 68

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΛΗΤΑΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ «ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ»

Ὡς τυγχάνει γνωστόν ἡ Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν ἔχει ἐντάξει εἰς τὴν πνευματικὴν διακονίαν Αὐτῆς τὸ πρόγραμμα «Φιλολογικόν Εἰλητάριον» μέ χῶρον διεξαγωγῆς τὴν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

Α). Εἰς τὸ πλαίσιον αὐτῆς τῆς διακονίας, τὴν **Τρίτην 5^{ην} Σεπτεμβρίου 2023** καὶ ὥραν **11.00**, τεσσαράκοντα ἀκριβῶς ἔτη ἀπὸ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Χίου κ. Μάρκου εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ἀθηνῶν (5 Σεπτεμβρίου 1983, ὥραν 11.00), ἐπραγματοποιήθη διάλεξις ὑπὸ τοῦ Ἑλλογιμωτάτου κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ**, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Γλωσσολογίας καὶ πρ. Πρυτάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ θέμα «*Ἡ τελειότητα τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς*». Ὁ Σεβασμιώτατος προσεφώνησε τὸν ἐξαιρετὸν ὁμιλητὴν ὡς ὁ φοιτητὴς τὸν πάλαι, ἀλλὰ καὶ αἰεὶ Καθηγητὴν του μέ ἔκδηλον τὸν σεβασμὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ διεθνῶς διαπρεπῆς Ἐπιστήμων ἀνέπτυξε τὸ θέμα του λέγων μεταξύ ἄλλων:

“ «Ἡ τελειότητα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς»

- ὑπόδειγμα λιτότητας, περιεκτικότητας καὶ εὐθυβολίας.

- περιλαμβάνει:

α) μία ἐπίκληση πρὸς τον Θεό → κλητική: Πάτερ ἡμῶν...

β) τρεις εὐχές → προστακτική: ἀγιασθήτω – ἐλθέτω – γενηθήτω...

γ) τρία αἰτήματα → προστακτική: δός – ἄφες – μὴ εἰσενέγκης, ρύσαι...

- ἐξειδίκευση(κύρια) → Κάθε εὐχή καὶ κάθε αἴτημα ἐξειδικεύεται

α) Οἱ τρεις εὐχές μὲ ἓνα ὁμοίμορφο ὀνοματικὸ ὑποκείμενο:

1. ἀγιασθήτω → τὸ ὄνομά σου

2. ἐλθέτω → ἡ βασιλεία σου

3. γενηθήτω → τὸ θέλημά σου

β) Τὰ τρία αἰτήματα μὲ δύο συμπληρώματα στὸ κάθε ρῆμα

τους:

1. δός → ἡμῖν τὸν ἄρτον

2. ἄφες → ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα

3. μὴ εἰσενέγκης → ἡμᾶς εἰς πειρασμόν (ἐμπρόθετο ἀντικείμενο)

ῥῦσαι → ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ (ἐμπρόθετο ἀντικείμενο)

• **ἐξειδίκευση (δευτερεύουσα)** → τόπου, χρόνου καὶ τρόπου:

1. πάτερ ἡμῶν – ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς (τόπος)

2. γενηθήτω τὸ θέλημά σου – ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς

(τόπος)

3. δὸς ἡμῖν – σήμερον τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον (χρόνος)

4. ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν – ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν (τρόπος)

• **νοηματικὴ κλιμάκωση εὐχῶν – αἰτημάτων**

α) Προηγούνται οἱ εὐχῆς καὶ ἀκολουθοῦν τὰ αἰτήματα.

β) Προηγούνται τὰ ὑλικά καὶ ἀκολουθοῦν τὰ πνευματικά:
τὰ πρὸς τὸ ζῆν – ἄφεση ἁμαρτιῶν – προστασία ἀπὸ τὸν πειρασμό

• **ΡΗΜΑ** : σὲ ὅλο τὸ κείμενο κυριαρχεῖ τὸ ρῆμα (προστακτική):

ἀγιασθήτω – ἐλθέτω – γενηθήτω

δὸς – ἄφες – μὴ εἰσενέγκης – ῥῦσαι

• «**ἰδανικὸ κείμενο**» μὲ γλωσσικὰ - ἐπικοινωνιακὰ κριτήρια:

α) **Λιτό** → περιορίζεται σὲ:

— βασικὲς πληροφοριακὲς δομὲς (ἐπίκληση – εὐχῆς – αἰτήματα)

— βασικὲς ἐξειδικευτικὲς πληροφορίες (ὀνοματικὰ ὑποκείμενα
στὶς εὐχῆς – διπλὰ ὀνοματικὰ συμπληρώματα στὰ αἰτήματα)

— ἐλάχιστες ἐξειδικεύσεις χρόνου, τόπου καὶ τρόπου

β) οικονομία γλωσσικῶν μέσων (μόνο προστακτική)

γ) συμμετρία+παραλληλισμός (ἴδιες συντακτικές - γραμματικές δομές)

δ) αἴσθησις ρυθμοῦ (εὐκόλη πρόσληψη καὶ μνημονικὴ ἀνάκληση)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Πρόκειται γὰρ θαυμαστό, τέλειο στὴν ἀπλότητα καὶ τὴν βαθύτητά του κείμενο, πὺν δείχνει ἀνάγλυφα τὴν ἐκφραστικὴν δύναμη, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ φθάσει ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπόρροια τῆς ιδιότητος πὺν μοιράζεται «κατὰ χάριν» ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν Θεό, ἀπόρροια τοῦ πνεύματος."

Εἰς τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ὁ Χῖος Ἱεράρχης προσέφερεν εἰς τὸν Καθηγητὴν τοῦ ἐκδόσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Εἰς τὴν κατάμεστον αἴθουσαν μεταξύ ἄλλων παρηκολούθησαν τὴν μορφωτικὴν ἐκδήλωσιν οἱ: Πρωτοπρ. Δημήτριος Γεόμελος, Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος, καπετάν Παναγιώτης Τσάκος, κ. Εὐτυχία Βλυσίδου, Φιλολόγος - Ἱστορικός, Προϊσταμένη Δευτεροβαθμίου Ἐκπαιδεύσεως Χίου, κ. Ἐμμανουήλ Βουρνοῦς, Ἀρχιτέκτων - πρ. Δήμαρχος Χίου, κ. Ἀθηνᾶ Ζαχαροῦ - Λουτράρη, Δρ. Ἱστορίας, κ. Ἀντωνία Σαρρῆ, Ἐπίκουρος Καθηγήτρια Κλασσικῆς

Φιλολογίας Φιλοσοφικής Ἀθηνῶν, κ. Νικόλαος Χαβιάρας, Δρ. Φιλολογίας, Πρόεδρος Συλλόγου Φιλολόγων Χίου – πρ. Σχολικός Σύμβουλος Φιλολόγων, οἱ Ἐκπαιδευτικοί κ.κ. Εἰρήνη Χούλη, Ἀγγελική Μεννῆ, Γεωργία Γεωργιάδου, Ἀνθή Βουρνοῦ, Στυλιανή Μυλωνᾶ, Βασίλειος Βοξάκης, Κωνσταντῖνος Γαννιάρης, Ἀγγελική Μαστρομιχαλάκη, Ἰωάννης Χονδρέλλης, Κων/νος Σ. Βούκουνας, φοιτηταί τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, Κληρικοί, Στρατιωτικοί καί ἀρκετοί φιλομαθεῖς.

Μία ὑψηλοῦ ἐπιπέδου μορφωτική ἐκδήλωση, ἀπαραίτητος διά τήν πνευματικήν καλλιέργειαν τῶν ἀκριτῶν τῆς Χίου.

Β). Ἐπίσης, εἰς τό πλαίσιον αὐτῆς τῆς διακονίας, ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Βασίλειος Βερτουδάκης, Ἀναπληρωτής Καθηγητής Κλασσικῆς Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐπραγματοποίησε: παρουσίασιν τοῦ θέματος: «Ἡ Χριστιανική Μοῦσα στήν Παλατινή Ἀνθολογία: Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός ὡς ἐπιγραμματοποιός», τήν Κυριακήν 17ην Σεπτεμβρίου 2023 καί ὥραν 19:00 εἰς τήν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν.

Άγιασμός εις τό ΔΙΟΝΥΣΙΕΙΟΝ
Μουσικόν Σχολεῖον Χίου (11.09.23).

Μνήμη Ἰωνίας:
«πάλι δικά μας θά 'ναι».

Ὁ Σεβ. Χίου εἰς τὸν Ἱ. Μητρ. Ναὸν Ἁγ. Γεωργίου Ναυπλίου,
πλησίον τοῦ θρόνου ὅπου ἐνεθρονίσθη ὁ Βασιλεὺς Ὅθων (15.10.23).